

מקייטן אלעד

4.2.1981-4.6.2000

החיים בארץ של אלעד ומשפחתו

אלעד גדל והתחנך בראשון לציון. הוא למד בבית הספר
הממלכתי-דתי "הראל", ובכיתה ז' המשיך לישיבת
נחלים. כעבור ארבע שנים בישיבה החליט לשוב
לראשון לציון, וסיים בהצלחה י"ב כיתות בבית ספר
תיכון "עמית - עמל".

תקופת הילדות

אלעד היה ילד עדין ורגיש מאוד לסביבה. בילדותו אהב לצפות בסדרת הטלוויזיה "הלב", המבוססת על ספרו של אדמונדו דה אמיצ'ס אודות מרקו הצעיר היוצא לחפש את אימו. בעת הצפייה דרש שאימו תשב לידו, כדי להיות בטוח שהיא איתו, וכך הם צפו בפרקי הסדרה כשהם חבוקים על הספה. האם נהגה לכנות אותו: "אלעד לעד ולעולמים".

השרות הצבאי

אלעד התגייס לצה"ל ביום 22.3.2000. הוא בחר ללכת
ליחידת קרבית מתוך ערכי ציונות ואהבת הארץ,
עליהם גדל בבית הוריו, ושובץ לחטיבת החי"ר
"כפיר".

**מפקדו, סגן-אלוף דדי מספר: "אלעד הגיע לבסיס
האימון החטיבתי 'אדם' במטרה לבצע הכשרת יסוד
במסלולו הצבאי, שבסופו יועד להיות לוחם ביחידת
הכלבנים 'עוקץ'.**

**בשלושת השבועות שבהם שהה אלעד ביחידה החליטו
מפקדיו כי ראוי הוא לצאת לקורס חובשים קרביים.**

אלעד.

נפילתו של אלעד

**אלעד נפל בעת מילוי תפקידו ביום א' בסיוון תש"ס
(4.6.2000). בן תשע-עשרה בנפלו. הוא הובא למנוחת
עולמים בבית העלמין הצבאי בראשון לציון. אלעד
הותיר הורים, שלוש אחיות ושני אחים.**

מספרים על אלעד

**”מפקדיו וחבריו של אלעד זוכרים אותו כחייל ממושמע,
בעל מוטיבציה גבוהה ורצון עז להפוך חובש קרבי.
התקופה בה היה אלעד עימנו תשמע לנו כזיכרון
למעשיו ולתכונותיו הטובות, כפי שסיפר כל מי
שהכירו.”**

שיר שאימו של אוראל כתבה: "אלעד אתה חסר".

כל שנה ליבי געגועים / לבני העצב מחלווה בפנים /
כל שנה הזיכרון עולה / והכאב שוב מכה ושוב מכה
// אתה הילד שגדל לצד בני / אתה החבר המתחבר
לילד שלי ... // ליבי געגועים, לבני הכאב מכה בפנים
/ אין לשכוח אחים והכאב הולם געגועים / כל שנה
הכאב והזיכרון מתעוררים / כאילו אתמול זה קרה,
הכאב לא מרפא ..."

מכתב שכתבה דקלה

“היה לנו טוב ביחד, היינו מאושרים יחדיו, אז למה לדבר טוב יש סוף מר? ... תמיד הבטחת שאותי לא תעזוב, שלנצח נהיה יחדיו ושלעולם לא יקרה לך כלום. אז למה לא קיימת את הבטחתך? תמיד חששת שאותך אעזוב, ולבסוף אתה זה שעזבת, ולעד...”

רק תדע אהובי שאני פה הרוסה מגעגועים ועליך לא מפסיקה ולא אפסיק לחשוב לרגע, ותמיד תדע שהיית חשוב לי ויקר ותמיד תישאר כך בעיני. כי השארתי לי זיכרונות מתוקים שיישארו בליבי חרוטים ומזיכרוני לא יישכחו לעולמים. כי תמיד תישאר האחד והמיוחד בשבילי, אהוב שלי.”

מכתבו של אוראל:

“אני רואה את דמותך, החיוך הבלתי פוסק, הצחוק
ושמחת החיים, השאפתנות הבלתי פוסקת. עדיין לא
מאמין שאתה לא לידי ... כנראה שהאל רצה אותך לידו
לעד, ולא סתם שמך אלעד ...

בכל צעד שעשיתי בחיים אתה מלווה אותי ושומר עלי,
הנישואין שלי, הילדים שנולדו לי. אני מרגיש אותך
לידי, מחייך, תומך ודוחף ... אני מביט אחורה ורואה
חלל עמוק, חסר לי החבר האמיתי שהיה לי בחיים, חבר
אמת, איש סודי שנתן למעני ללא תנאים, בכל עת ומכל
הלב ... תמונתך לעד תהא מול עיני, צוחק, מחייך,
מאושר מהעולם. חברך אוראל.

יהי זכרו ברוך

מציגה:
מיכל חודזייב.
כיתה: ז'1
בית ספר ויצו
נחלת יהודה.
2018.